

[Udenrigsministeren]

bindelse ikke afgørende. Det fundamentale i den aktuelle ulykkelige situation er noget ganske enkelt: Den palæstinensiske befolkning i de besatte områder er fortvivlet og frustreret over, at en løsning på dens problem fortsat lader vente på sig. Tålmodigheden er ved at bryde, og hvad vi oplever i denne tid, er en kraftig påmindelse til Israel og til verden om, at problemet ikke løser sig selv.

Det, som i kraft af pressens og tv's reportager fra de besatte områder springer i øjnene, og det, som jo har foranlediget denne forespørgsel, er naturligvis de israelske militærmyndigheders fremfærd over for palæstinenserne. Mange af de midler, som er blevet taget i anvendelse til opretholdelse af ro og orden, har vi set før. Det gælder f.eks. simple anholdelser, indførelse af udgangsforbud og lukning af universiteter. Men der foretages også tilbageholdelser af indbyggerne i længere tid uden domstolsprøvelse, og enkelte palæstinensere er blevet deporteret til udlandet.

Det følger af folkeretten, at Israel som besættelsesmagt er forpligtet til at opretholde ro og orden i de områder, som man kontrollerer. Samtidig siger det sig selv, at besættelsesmagten kun må benytte lovlige midler i denne forbindelse, og det har den som bekendt i en lang række tilfælde ikke gjort.

Det er baggrunden for, at de 12 EF-lande under det danske formandskab allerede få dage efter urolighedernes udbrud rettede en alvorlig henvendelse til den israelske regering. I henvendelsen udtrykte vi vor dybe bekymring over situationen, og vi opfordrede Israel til at gøre sit yderste for omgående at beskytte indbyggerne i de besatte områder i overensstemmelse med folkeretten og menneskerettighederne.

Senere, i januar måned, vedtog FN's Sikkerhedsråd tre resolutioner vendt imod Israel. Rådet fordømte enstemmigt den israelske optræden i de besatte områder og udtalte sig imod Israels deportationspolitik.

Sammen med vore europæiske partnere fulgte den danske regering disse protester op i endnu en demarche over for den israelske regering. Og umiddelbart efter, at det israelske forsvarsministerium angiveligt havde udstedt nye bestemmelser om metoderne til opretholdelse af ro og orden, rettede jeg den 25. januar på regeringens vegne en indtrængende opfordring til Israel om at udvise mådehold og om at vise re-

spekt for det enkelte menneske. Jeg henviste i den forbindelse til de mangeårige usædvanlig nære og venskabelige forbindelser mellem Israel og Danmark. Det giver os en særlig pligt til at udtale os – og et håb om, at der lyttes, når gode venner er bekymrede.

I Israel lægger man ikke skjul på, at den palæstinensiske opstand er kommet som en overraskelse. For de israelske soldater, der er uddannet til regulær krigsførelse, må det jo også være uvant at blive stillet over for stenkastende børn og ganske unge, der på det nærmeste udviser dødsforagt. Overraskelsesmomentet og den uvante situation kan vel nok forklare myndighedernes brutale overgreb og nedskydninger under bekæmpelsen af urolighederne. Men de kan ikke, og slet ikke i længden, undskylde de metoder, der er taget i brug.

Der skal ikke herske tvivl om, at den danske regering på det kraftigste vender sig imod de lemlæstende handlinger, som det israelske militær udsætter palæstinenserne for. De voldelige overgreb, som vi i den senere tid har været vidne til, er ganske enkelt uacceptable, og det uanset de enkelte begivenheders konkrete baggrund. Den praktiserede pryglepolitik strider imod enhver retlig og moralsk standard. Den er oprørende, og den forekommer helt uforståelig netop i forbindelse med et land som Israel.

De 12 EF-landes udenrigsministre vedtog på et møde i Bonn den 8. februar en erklæring om den arabisk-israelske konflikt og om situationen i de besatte områder. Det hedder i erklæringen fra dette EPS-udenrigsministermøde bl.a.:

»De Tolv opfordrer indtrængende Israel til fuldt ud at efterleve Sikkerhedsrådets resolutioner nr. 605 1987, nr. 607 1988 og nr. 608 1988 og Genèvekonventionen af 12. august 1949 vedrørende beskyttelse af civile personer i krigstid. De beklager dybt de tvangsforanstaltninger, som Israel har bragt i anvendelse, og som strider imod folkeretten og menneskerettighederne. Disse foranstaltninger må ophøre.

De Tolv appellerer indtrængende til alle parter om at udvise den yderste tilbageholdenhed, således at den farlige spænding i området kan formindskes.«

Har så – kan man spørge – de mange protester og appeller til Israel båret frugt? Umiddelbart set er svaret beklageligvis nej. Vel har de israelske myndigheder reageret; som bekendt